



Rodičovská láska

Keď prichádzame do rodiny, v ktorej sa tešia deťom nachádzame často mamu s dieťaťom v náručí. Objíma ho, hľadá mu vlásky a šepká milé slová do uška... Inokedy vidíme otca a dieťa na jeho kolenách, alebo ako ruka v ruke si hrdo vykračujú po miestnosti.

Tieto pohľady do rodiny a obrazy života nám dávajú najavo, že medzi rodičmi a deťmi je krásny vzťah rodičovskej lásky. Všetci sú o nej presvedčení, rodičia i deti, ale napriek tomu sú chvíle, keď deti i rodičia potrebujú túto lásku zvýrazniť. Pohladenie dieťaťa, bozk na líčka, či na čelo, objatie a prítulenie sú niečím veľmi samozrejým a veľmi potrebným. Dieťa veľmi potrebuje chvíle citových prejavov lásky. Chce sa presvedčať neustále o láske mamy a otca. Ak by tieto prejavy neboli, láska by zovšednela a bola by príliš strohá. Dieťa v malom veku potrebuje povzbudenie v prvých krokoch i rokoch života. Potrebuje dodať odvahy, sily a oprieť sa o niekoho silnejšieho a mocnejšieho. Vtedy sa cíti isté a keď nachádza vždy teplo rodinnosti, otvorené náručie a srdce, cíti sa byť prijaté a milované. Mama i otec rovnako potrebujú chvíle zvýraznenej a oživujúcej lásky. Majú radosť z detí a prežívajú k nim rodičovskú lásku, ale občas potrebujú povedať dieťaťu práve týmto spôsobom: „Mám ťa rada. Som tu pre teba... Si moje milované dieťa. Neboj sa, som pri tebe.“

Pán, náš Boh je otcom v pravom slova zmysle. Vieme, že nás má rád. Napriek tomu, ako jeho deti, túžime i po takýchto mimoriadnych prejavoch lásky. Chceme sa presvedčiť, dotknúť a uistiť, že otec nás má rád. Túžime určitým spôsobom po jeho pohladení, povzbudení, po jeho objatí i milých slovách. Boh Otec nám vychádza v ústrety. Uštedruje nám i tieto mimoriadne prejavy svojej otcovskej lásky.

Keď nás za rána, alebo uprostred šedých sychravých dní zalejú zlatisté lúče slnka, či to nie je prejav jeho otcovskej lásky? Keď vyjdú ranné zore a dúha na oblohe, alebo sa objavia trblietavé hviezdy, keď padá jemný zúrodňujúci dážď alebo na farebných kvetoch lúk a záhrad sa leskne ranná rosa. Keď teplo zohrieva náš vzduch alebo chlad oblažuje a občerstvuje naše teplom unavené dni... Toľko je každodenných prejavov jeho otcovskej lásky, že ich možno prirovnať k pohladeniu a objatiu.

Inokedy sú to zasa ľudia, ktorí prichádzajú a odchádzajú, ale niektorí zostávajú a zanechávajú v našom srdci krásny pocit dobra a lásky. Zostávajú pri nás, keď ich potrebujeme, zostávajú a sú pri nás a potešujú náš život svojím úsmevom, slovom a povzbudením. Rodičia, manželia a manželky, priatelia, známy i neznámy – ľudia, ktorých posielal Boh, aby nás potešili, povzbudili a vniesli do nášho života radosť i pokoj. Áno stretáme ich a neraz nás svojou láskou prekvapia. Posielal ich Boh. Sú prejavom jeho otcovskej lásky a my sa tešíme, lebo i cez nich sa nám prihovára Boh.

Alebo sú i situácie nášho života, keď si povieme: „bolo to šťastie v nešťastí...“, bola to „pomoc v pravej chvíli, alebo zázrak, že to tak dobre dopadlo...“. Možno i pokrútime nechápavo a prekvapene hlavou ako sa situácia vyriešila, ako všetko dobre dopadlo. Šťastná náhoda a pod... I to sú prejavy Božej otcovskej mimoriadnej lásky.

Boh Otec nám chce povedať: „som tu a som tu pre vás. Mám vás rád a mimoriadne sa o vás starám. Moje náručie je veľké a moja láska nekonečná. Nemusíte sa báť som s vami a pri vás...“

I Vianoce a Nový rok boli a sú prejavmi zvláštnej Božej lásky a priazne voči nám. Sú otcovským pohladením a povzbudením v našej všednosti života, v ktorej síce vieme, že Boh nás má rád, ale práve v týchto sviatkoch sa o tom opäť a nanovo presvedčame. U detí stretnutia s rodičovskou láskou prinášajú pokoj, istotu i radosť a vďačnosť do ich všedného života. Nech aj v nás tieto sviatky prinášajú svoje krásne ovocie. Nech stretnutie s mimoriadnou Božou láskou je pre nás povzbudením i potešením do ďalšieho života, nech z neho pramení istota a pokoj, radosť a potešenie do našich všedných dní.



Ježiš nám žiari v týchto dňoch,
láskavý, dobrý Spasiteľ;
nech všetci ľudia veriaci
chvália ho spevmi hlasite.

Keď on už tridsať rokov mal,
čo v ľudskom tele prebýval,
pokorne o krst požiadal
hoc vinu žiadnu nepoznal.

Šťastný je Ján, no zdráha sa
obmývať vodou od viny
toho, čo krvou môže sám
zmyť z ľudstva všetky prečiny.

Tu zaznie hlas a z výšavy
Boh svojho Syna predstaví
a Svätý Duch naň zostúpi
a charizmami obdarí.

Vrúcne ťa, Kriste, prosíme,
ochraňuj slabých, všetkých spas;
nech naša myseľ jasná je
a čistý život krásli nás.

Kriste, si pravda, život náš;
kiež od nás úctu, slávu máš;
ty, sláva Otca, Ducha jas,
zjavuješ sa nám v každý čas.
Amen.

Zameňme krstný list za vodičský preukaz

Mnohí vlastnime vodičský preukaz a veľmi dobre si pamätáme, ako sme k nemu prišli. Najskôr sme museli chodiť na teóriu, potom sme pod dohľadom cvičiteľa jazdili po ľahších a postupne po čoraz ťažších cestách. Nakoniec boli skúšky. Ak sme ich zložili úspešne, dali nám preukaz a pomaly sme začínali sami... A teraz si predstavme, čo by sa stalo, keby toto všetko chýbalo, keby dávali vodičské preukazy iba na dobré slovo alebo milý úsmev. Majiteľ by nič nevedel o predpisoch a o vedení motorového vozidla. Dôsledkom by boli hrozné tragédie.

Prvá Cirkev robila podobný „tréning“ pred krstom. Na krstný list sa pozerala ako na vodičský preukaz. Keď mal niekto záujem poznať Krista a stať sa kresťanom, najskôr ho roky pripravovala v katechumenáte, a až potom ho krstom prijala do Cirkvi. Taký človek však bol pripravený kráčať po životných cestách, dobre poznal zásady života, jednoducho kresťanstvo mu bolo pomocou, nie príťažou. Vedel, prečo je kresťanom.

Doba sa zmenila. Žijeme v takej, ktorá udeľuje „vodičské preukazy“ bez toho, aby učila teóriu i prax. Kým prvá Cirkev krstila obrátených, naša pastorácia od začiatku do konca smeruje k tomu, aby obracala pokrstených... Najskôr im vydáme vodičský preukaz a potom ich naučíme viesť motorové vozidlo. Zaujímavý postup. Nehodný synov svetla. Namiesto ohlasovania evanjelia vysluhujeme sviatosti. Ľudia ich prijímajú, nevediac prečo. Možno by bolo dobré zamyslieť sa nad tým, kde robíme chybu a ako ju odstrániť, aby sme krstné listy opäť vymenili za vodičské preukazy. Odpoveď nám dáva sama Cirkev. Hovorí, že proces evanjelizácie je veľmi zložitý a nijaká čiastočná ani úplná definícia nemôže vystihnúť takú bohatú, zložitú a dynamickú skutočnosť. Tento proces sa však dá rozdeliť do niekoľkých fáz a bolo by dobré si ich všimnúť. Prvou fázou evanjelizačného procesu je svedectvo. Kresťan musí prichádzať ako sluha, ako ten, kto sa vie pokoriť a slúžiť, zaradiť sa medzi hriešnikov a zostúpiť do Jordánu... Ak to dokáže, ľudia si ho všimnú a položia si otázku: Čo si ty zač? A budú ochotní počúvať ho. Vtedy s nimi môže začať dialóg. To je druhá fáza. On bude počúvať ich a oni budú počúvať jeho. Vo vzájomnom dialógu s ľuďmi a s Bohom sa môže zrodiť prvotné ohlasovanie evanjelia, ktoré vyzýva na obrátenie, robí vieru sympatickou a z ľudí, ktorí nás počúvajú, robí našich sympatizantov. Tu sa môžeme potešiť, že sme v tretej fáze a prechádzame do štvrtej. Je ňou katechumenát - katechéza, ktorá uvádza do kresťanského života, v ktorej sa buduje vzťah, blízke priateľstvo s Ježišom Kristom. Až keď sa prejde cez všetky tieto etapy, nasleduje proces utvárania kresťanského spoločenstva pomocou sviatostí a cirkevných úradov.

Nemôžeme prehlbovať vieru, ktorá ešte neexistuje, a nemôžeme preskočiť tri-štyri časti evanjelizácie, len preto, že sme sa kdesi ponáhľali. Bolo by to isté, ako vydávať vodičské preukazy a čudovať sa, ako veľmi sa zvýšil počet obetí automobilových tragédií.

MARIÁN BUBLINEC



„V živote niet nič vznešenejšie, mocnejšie, zdravšie a osožnejšie ako krásna rozpomienka z detstva, z rodičovského domu. Mnoho vám rozprávajú o výchove, ale tie prekrásne sväté spomienky zachované z detstva sú možno najlepšou výchovou. Ak si z nich človek naberie do života viac, je na celý život zachránený.“

Fiodor.M.Dostojevskij



Sväté omše 1. týždni cezročného obdobia

10.I. utorok

18.00 na úmysel a pokoj v rodine

11.I. streda

17.00 + Michal Vavrinčík, manž. Anna a rodičia

13.I. piatok

18.00 za ochranu a Božiu pomoc za dožitých 80 rokov

14.I. sobota

17.00 + Ján Nápravník

Upratovanie kostola č.d. 229 - 253

15.I. 2. nedeľa v cezročnom období

8.00 + Anton Bardon, syn Tonko a rodičia

9.15 Poďakovanie Panne Márii a Božskému Srdcu za dožitých 80 rokov života a 60 rokov požehnaného manželstva

Liturgický kalendár

- 9.I. pondelok *sv. Marcelín, biskup, mučeník*
- 10.I. utorok *sv. Agatón, pápež, sv. Pavol, pustovník*
- 11.I. streda *sv. Hygín, pápež*
- 12.I. štvrtok *sv. Ernest, mučeník*
- 13.I. piatok *sv. Hilár, biskup a učiteľ Cirkvi*
- 14.I. sobota *sv. Felix z Noly, kňaz*

Človeka nemôže poškvrniť nič, čo vchádza doň zvonka, ale čo vychádza z človeka, to poškvrňuje človeka.

Mk, 7, 15

Ako prežiť nedeľnú kázeň

Ktosi mi rozprával, že istý kňaz ľuďom počas kázne radil, ako bez ujmy prežiť nedeľnú kázeň, ktorá im takpovediac „nesadne“. Tomu hovorím kresťanský realizmus!

Neraz sa totiž človekovi stane, že na bohoslužbu príde celkom v pohode, no odchádza z nej dosť nalomený, ak nie úplne zničený. V horšom prípade už prichádza s nalomeným srdcom a „mäsiarsky“ štýl kázne ho úplne dorazí. Silnejšia nátura možno nevydarenou či zlou kázňou neutrpí citelnú ujmu. Rozhodne sa, že si nenechá pokaziť náladu a radšej vypne príjem. Potom si kráti čas počítaním žiaroviek na kostolnom lustri, pozorovaním pozoruhodných nedeľných klobúkov alebo hemžením detí, prípadne si číta pod lavicou farského informátora.

V horšom prípade počúva a v duchu protestuje a kritizuje kazateľa. Ťažko potom ovládne pokušenie uľaviť si pred kostolom v rozhovore s priateľmi nejakou priliehavou poznámkou alebo celým komentárom. Podčiarknuté a sčítané:

keď človek nechá veciam voľný priebeh, počas jednej bohoslužby sa mu môže „podariť“ viac rozmnožiť hriechy, ako získať Božiu milosť.

Aj tu totiž platia Ježišove slová: „Človeka nemôže poškvrniť nič, čo vchádza doň zvonka, ale čo vychádza z človeka, to poškvrňuje človeka.“ Najhoršia teda nie je chvíľa nedobrovoľnej roztržitosti (alebo i dobrovoľnej, ak k nej vedie pud sebazáchovy). Horšie je zatvrdiť si srdce, dovoliť, aby z neho presakovala povýšenecká kritika, pohŕdanie či zatrpknutosť voči kazateľovi, prípadne voči samej Cirkvi. Zlá kázeň alebo nesprávne konanie kňaza mi nemôže nijako ublížiť, pokiaľ v mojom srdci bude iba pokora a milosrdenstvo. Ideálne potom bude, ak ma podobná ťaživá skúsenosť povzbudí k modlitbám za dotyčného a ku zvýšenej ľudskej pozornosti. Je to paradox, že za dobrého kňaza sa modlí mnoho ľudí, lebo ho jednoducho majú radi, kým za tých so zložitejšou povahou, nesympatických a možno i zlých málokto. Niekedy vôbec nikto, nie ešte aby sa niekto zaujímal o ich ľudské prežívanie, prečo sú takí, akí sú.

Náš ľudský život je plný križovatiek a rázcestí. Aj tento okamih, momentálna hodina nášho života, je výsledkom mnohých životných volieb a rozhodnutí. Na križovatkách pri voľbe povolania, životného partnera, miesta bývania, pri existenciálnych rozhodnutiach človek vždy niečo s bolesťou či ľútosťou stráca. Je to akási živá obeta, ktorá má priniesť nové požehnanie a novú nádej. Každé strácanie, každý postoj prázdnych rúk dáva tušiť čosi nové. Odbíjanie hodín vždy prináša kus nostalgie, spomienok za uplynutým časom.

Vstúpiť do chrámu, nájsť v ňom svoj domov — aj to je výsledkom mnohých životných rázcestí a ciest. Ak človek s bážňou predstúpi pred tvár Boha, nemôže odísť odtiaľ rovnaký, ako tam vstúpil. Niečo musí zanechať, opustiť, iné zas získať. Prísť pred oltár chrámu — to vždy nesie v sebe potrebu položiť naň obeť a z pozdvihnutých rúk prijať nové svetlo a Stvoriteľovu priazeň. Až vtedy, keď má mesto chrám, stáva sa mestom, domovom, bydliskom.

Spomeňme si na biblického Mojžiša, ktorý vztýčil na Boží príkaz ohnivého hada, aby každý, kto ho uzrie, ozdravel. Keď zalistujeme v histórii tohto dávneho izraelského patriarchu a vodcu, vidíme ho pred horiacim kríkom, kde počuje hlas živého Boha — toto je svätá zem. Každá zem, na ktorú „vstúpi Boh“, je svätá. Každá zem, do ktorej je vložený Kristov kríž, je svätá. Ecce, crux Domini... Hľa, kríž Pána, utekajte nepriateľské mocnosti. Každý, kto uzrie kríž, získa silu zvíťaziť v živote.

Každý, kto prijme svoj kríž v konkrétnom prostredí rodiny, mesta, krajiny, zrazu vníma, že buduje domov. Zem, v ktorej človek objaví, že je jeho a že je jeho domovom, je jeho svätá zem. V dnešných hektických a dynamických časoch, keď sme naplnení nestabilitou a relativizmom, je zdrojom hlbokého pokoja vedieť, že tu som doma, toto je moje mesto, toto je môj domov. Len človek, ktorý vie, kde patrí, kde ho prijímajú a kde ho chce mať Boh, objaví šťastný a pokojný domov.

V ruskom filme Pokánie zaznieva veta — každá cesta, ktorá nevedie do chrámu, nevedie nikam. Áno, každá cesta, ktorá aspoň implicitne nevedie k naplneniu zmyslu, každá cesta, ktorá nemá pevný cieľ, každý život, ktorý nie je hľadaním Pravdy, Lásky — Boha, je bezcieľným blúdením. Postav teda svoj život do tieňa Kristovho kríža a budeš mať istotu, že kdekoľvek si, máš šancu nájsť tam „ruky, na ktorých smieš plakať“ — domov.

Pomaranč pre sirotu

Ako malý chlapec som stratil rodičov a deväťročného ma dali do sirotinca v blízkosti Londýna. Bolo tam horšie ako vo väzení. Štrnásť hodín denne sme museli striedavo pracovať v záhrade, v kuchyni, v maštali a na poli. Nepoznali sme nijakú zmenu a za celý rok sme mali jediný voľný deň - bol to Štedrý deň. Vtedy dostal každý chlapec pomaranč. To bolo všetko. Nijaké sladkosti. Nijakú hračku. Ale aj pomaranč dostal iba ten chlapec, ktorý sa počas roka ničím neprevinil a vždy bol poslušný. Tento vianočný pomaranč stelesňoval túžbu celého roka.

Tak opäť boli Vianoce. Ale tieto Vianoce boli pre moje chlapčenské srdce takmer ako koniec sveta. Zatiaľ čo ostatní chlapi predstupovali pred otca sirotinca a každý dostal pomaranč, ja som musel stáť v kúte a prizerať sa. Bol to trest za to, že som jedného letného dňa chcel ujsť. Keď sa rozdali darčeky, ostatní chlapi sa mohli na dvore hrať. Ja som však musel ísť do spálne a celý deň ležať v posteli. Bol som smutný a hlboko zahanbený. Plakal som a nechcelo sa mi ani žiť.

Po chvíli som počul v izbe kroky. Nejaká ruka odtiahla prikrývku, pod ktorú som zaliezol. Pozrel som hore. Pri mojej posteli stál malý chlapec menom Viliam. V pravej ruke držal pomaranč a podával mi ho. Nechápal som, čo sa to robí. Kde sa vzal jeden pomaranč navyše? Striedavo som pozeral na Viliama a na pomaranč a nejasno som cítil, že čosi nie je celkom normálne. Odrazu som si uvedomil, že pomaranč už bol ošúpaný, a keď som sa lepšie prizrel, bolo mi všetko jasné a slzy mi vhrkli do očí. Vystrel som ruku, aby som si ho vzal a vtedy som si uvedomil, že ho musím pevne chytiť, aby sa nerozpadol.

Čo sa vlastne stalo? Desať chlapcov sa na dvore stretlo a dohodli sa, že aj ja dostanem na Vianoce svoj pomaranč. Tak každý z nich ošúpil polovicu svojho, odtrhol jeden mesiačik a tých desať oddelených mesiačikov starostlivo poskladali do nového, krásneho okrúhleho pomaranča.

Tento pomaranč bol najkrajším vianočným darom, aký som v živote dostal. Ukázal mi, ako vie pravé kamarátstvo potešiť.

sv. Vincent Mária Strambi
12.január

Skromnosť a obetavosť - tak možno charakterizovať život sv. Vincenta Máriu Strambiho, ktorý ovplyvnil životy mnohých veriacich vo svojej krajine. Jeho diela o askéze a nábožnosti vyšli v mnohých vydaniach, nemenej populárne boli jeho verejné vystúpenia.

Sv. Vincent Mária Strambi sa narodil 4. novembra 1745 v talianskom meste Civitavecchia v rodine lekárnik. Napriek otcovej nevôli vstúpil ako pätnásťročný do seminára v Montefiascone a prijal v tom

čase obvyklú predkňazskú tonzúru. Mladý Vincent však cítil, že ho Boh povoláva nielen na kňazstvo, ale aj na zasvätenie sa rehoľnými sľubmi. Navzdory tomu, že ho medzi seba neprijali ani kapucíni, ani lazaristi, skúsil požiadať ďalšiu rehoľnú spoločnosť - pasionistov. Aj tí spočiatku nesúhlasili, no jeho žiadosť napokon posúdil a schválil samotný zakladateľ kongregácie, sv. Pavol z Kríža. Stalo sa tak počas exercícií pred Vincentovou kňazskou vysviackou v decembri 1765. O necelé dva roky zložil Strambi aj rehoľné sľuby a prijal meno Vincent Mária od sv. Pavla.

Po štúdiu biblistiky a patristiky začal svoje apoštolské dielo. Jeho kázne sa tešili veľkej popularite, stal sa dokonca najobľúbenejším kazateľom v Ríme a jeho príhovory si vypočuli aj členovia kardinálskeho kolégia. Bol takisto vyhľadávaným duchovným vodcom. K jeho radám a podpore sa utiekala aj blahoslavená Anna Mária Taigiová či ctihodná Lujza Mauriziová.

Dňa 5. júla 1801 ho pápež Pius VII. vymenoval za biskupa Maceracy a Tolentina. Túto úlohu Vincent Mária prijal iba z poslušnosti a na naliehanie svojho dobrého priateľa kardinála L. Antonelliho. Ako biskup sa nevzdal skromného spôsobu života. Podporoval chudobných, zakladal útulky pre siroty a starobince. Venoval sa aj katolíckemu vzdelávaniu - zaviedol vyučovanie katechizmu pre dospelých a otvoril školu katechetickú pedagogiky.



Obnovil konferencie o kazuistike pre kňazov a osobitne sa venoval farárom a spovedníkom. Svojich kňazov nabádal na nosenie reverendy a každodenné slúženie svätej omše. Nezabúdala ani na rehoľníkov - obnovil dva zo šiestich ženských kláštorov v Macerate a usiloval sa o návrat niekoľkých rádo

do diecézy. Jeho dobročinnosť narušil spor s vrchnosťou. Keďže V. M. Strambi odmietol zložiť sľub vernosti cisárovi Napoleonovi, vyhostili ho do Novary a neskôr do Milána. Tam sa ho ujali barnabiti a markíz G. A. Zitta Modignani. Aj v Miláne padalo jeho slovo na úrodnú pôdu a prenasledovaný biskup sa stal duchovným otcom mnohých osobností. Vincent Mária Strambi sa viac ráz chcel zrieknuť biskupského stolca, vyhovel mu však až pápež Lev XII., ktorý ho vymenoval za svojho radcu. V tomto úrade svätec pôsobil iba 40 dní. Keď pápež vážne ochorel, ponúkol Bohu svoj život ako obeť za život Petrovho nástupcu. Boh túto veľkorysú ponuku prijal. Sv. Vincent Mária Strambi zomrel 1. januára 1824 na následok mozgovej príhody. Jeho pozostatky sú uložené v Bazilike sv. Jána a Pavla v Ríme.